

Acotacions

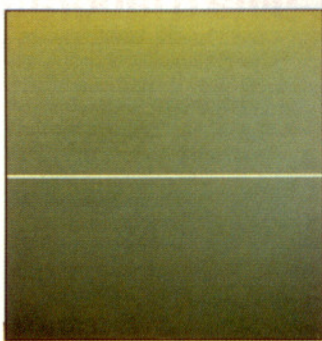
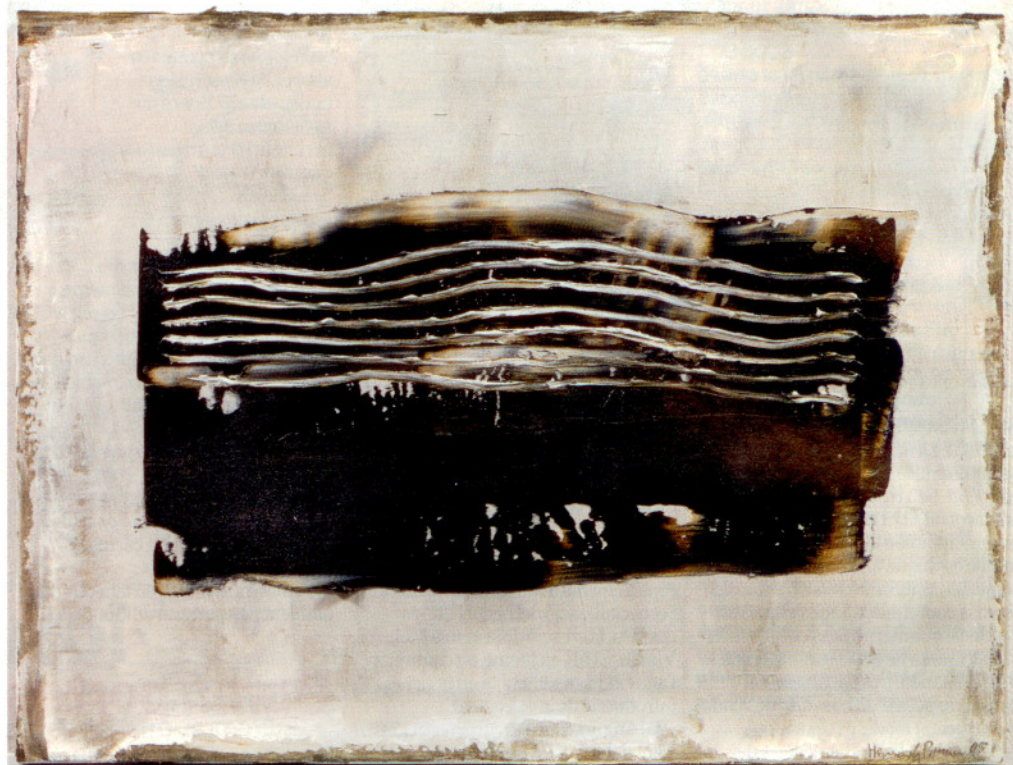
‘La mesura del temps...’
presenta més de quaranta
obres de Joan Hernández
Pijuan a la Fundació Suñol.
Per **Jordi Nopca**

“No hi ha gaires artistes que prenguin la natura com a exemple i la sàpiguen traduir en tota la seva transparència i opacitat, cara a cara, frontalment, acceptant la no exactitud i la incertesa de les coses”, escriu Sergi Aguilar, artista i director de la Fundació Suñol, al catàleg que s’ha publicat amb motiu de *La mesura del temps, el transcurs de la pintura*, que com diu Elvira Maluquer, comissària de la mostra i vidua de l’artista, “no es tracta d’una antològica”. Si que és, en canvi, una reivindicació d’aquesta transparència i opacitat del món creatiu de Joan Hernández Pijuan (Barcelona, 1931-2005), així com també una manera d’aproximar-se a la primera etapa de l’artista, més formalista i conceptual, i la primera oportunitat de veure l’última sèrie d’obres, set olis damunt tela que sintetitzen en una paraula una de les constants del trajecte creatiu del pintor, no planejat, però tot i així ben coherent: ‘Acotació’.

Espai i color

Potser perquè és arquitecte, Joan Hernández, un dels fills de l’artista, és capaç de delimitar encara amb més encert els objectius i interessos artístics del seu pare. “L’espai i el color són molt importants, en la seva obra, i de l’espai el que li interessa més és l’acotació entre un límit i un altre”. Aquesta voluntat la veiem en obres com *Folquer* (1972), paisatge partit per la meitat per una cinta mètrica que mesura, centímetre a centímetre, l’amplada del quadre; o *Acotació 139.5* (1974), en què una tela de 180 x 180 centímetres (on el verd evoluciona d’una claror olivàcia cap a una foscor de cocodrill brut) és interrompuda, delimitada i precisada per l’única xifra que forma part del títol.

Pel que fa al color, l’uniformitat de les teles més conceptuals dels primers anys, que comencen amb la foscor de *Dos huevos sobre espacio rojo* (1968), la claror agònica de *Doble espai amb poma* (1970) i l’escala de grisos amb què condimenta les copes de *Tres copes sobre gris dar* (1971), es va obrir a mesura que Hernández Pijuan introdueix, a partir dels setanta, la seva visió de la natura. “El guió

essencial de la seva obra és el paisatge. Comença pintant camps verds i de colors ocres, després crea una sèrie d’obres on els tramats són fonamentals –i gairebé figuratius, diria– i de les gammes de color que pinta amb aquarella i llapis damunt paper passa a l’articulació concreta d’elements paisatgístics”. És el cas de la sala dedicada a mostrar algunes de les creacions pictòriques dels vuitanta, com el crepuscle fulgurant detallat a *Les albes del segle XIII* (1983), el degoteig nerviós de *Planta* (1985) o *Dues fulles grises* (1983), on constatem que més que interessar-se pels objectes

Hernández Pijuan vol dibuixar l’espai entre aquests. El paisatge, que amb el temps es va fent més concret, assolellat i segarrenc en els casos d’*Ocre i xiprer núm. 4* (1988) o *Dos arbres* (1989) es reclou en un diàleg aferrissat entre la llum i l’ombra a l’última sèrie de teles, *Acotació (1-7)*, en què un dels seus objectius a l’hora de pintar –i que podem llegir en una de les parets de la planta dedicada a l’exposició– acaba d’adquirir sentit: “Quan pinto no pretenc, com els impressionistes, plantar-me al davant i pintar allò que veig. Quan camines per un camp i estàs envoltat pel groc i el rostoll... aquesta és

A dalt, l’última de les acotacions, ‘Acotació 7’. A baix, ‘Folquer’ (1972) i ‘Rosa verda’ (1987).

la sensació que m’agradaria plasmar en el quadre”. Els últims quadres allunyen el pintor de la interpretació realista que s’ha fet de la seva obra els darrers anys. “No s’ha d’oblidar que l’arrel d’Hernández Pijuan és formalista”, recorda el crític Arnau Puig als comissaris de l’exposició.

La mesura del temps, el transcurs de la pintura ens passeja per una col·lecció d’obres on el sentiment acaba guanyant la partida a la fredor i l’efecte pissarra de classe que algunes obres podrien provocar als escèptics de l’art abstracte. “La pintura frontal que Hernández Pijuan practicava és molt valenta, més que la del punt de fuga”, comenta Aguilar, i poc després es refereix a la intemporalitat de les teles que penjaran durant gairebé quatre mesos a la Fundació Suñol, encara que duraran molt més, impertèrrites, tocades per la incorruptibilitat.

‘La mesura del temps, el transcurs de la pintura’. Fundació Suñol. Fins al 29 de maig.